הדלועים המופלאים

אוקראינה

ולודימיר בויקו

היו פעם שני אחים ממשפחה עניה מאוד. כשהגיע זמנם להתחתן יורה הבוגר חיפש אישה זקנה אך עשירה, אך מיכאילו הצעיר מצא לו יתומה עניה והתחתן איתה.
האחים היו ידידים טובים לפני החתונות, אך עכשיו נפרדו דרכיהם. יום אחד הם רבו ויורה אמר לאחיו מיכאילו שלא ישים יותר את רגלו בביתו.
למיכאילו לא האיר מזל. היו לו רק שתי הידיים כדי לעבד שדות שלו, והוא חי עם אישתו בעוני רב.
כשהגיע אביב לא היו למיכאילו זרעים אפילו לערוגה אחת. הוא חשב על הסתיו המתקרב ולא ידע מה לעשות. בסוף אמר לאישתו "אין ברירה, אלך ליורה ואבקש שיעזור."
"לך בעלי" אמרה האישה "מי יודע, אולי הפעם הוא יהיה נדיב יותר."
מיכאילו החליט והלך לאחיו. הוא בא לביתו והתחיל לספר לו את צרותיו, אך יורה לא רצה לשמוע אותו כלל.
"אמרתי לך כבר" קרא "לך מכאן ואל תכנס יותר לביתי."
עצוב מאוד חזר מיכאילו לביתו. "מה אמר לך יורה?" שאלה אישתו.
"הוא גירש אותי מביתו ולא היה מוכן לתת לי אפילו גרעין אחד לזריעה. אז מה נעשה עכשיו, מה נזרע, אישתי?"
"אל תדאג" נחמה אותו האישה "מי יודע איך הדברים יסתדרו."
עבר האביב ובא הקיץ. ביתו של מיכאילו היה קטן אך מתחת גגו קיננו סנוניות רבות. יום אחד נשבה רוח חזקה והפילה את הקנים. כל גוזלי הסנוניות נהרגו, פרט לאחד שרק שבר את רגלו. מיכאילו שראה איך הגוזל נופל לקח אותו, קשר מקל לרגלו וכאשר הרגל הבריאה

הוציא את הציפור החוצה ושחרר אותה.
עברו ימים אחדים והסנונית הקטנה חזרה ובמקורה גרעין של דלעת. היא באה ישר אל הבקתה שלהם והפילה את הגרעין לאדמה. אישתו של מיכאילו הייתה הראשונה שראתה זאת.
"ראה מה הביאה לנו הסנונית, בעלי!" קראה. מיכאילו שמח מאוד.
"עכשיו אנחנו איכרים של ממש. נזרע את הגרעין ואולי משהו בכל זאת יצמח לנו ממנו."
הם זרעו את גרעין הדלעת בגינה שלהם והוא נבט אחרי ימים אחדים, הוציא נצרים ואחר כך גבעול ועלים. הגבעול נעשה ארוך יותר ויותר ואז הופיעו עליו פרחים צהובים ואחריהם הפרי. בסוף הקיץ היו למיכאילו שלושה דלועים בגינתו, וגדולים כפי שהוא עוד לא ראה מעולם.
אמר מיכאילו לאישתו "הביאי דלעת אחת הנה, אישתי, תבשלי אותה ונאכל."
האישה הלכה לגינה אך חזרה מיד. "הדלעת גדולה וכבדה כל כך שלא אוכל להרים אותה.
על כן שניהם יצאו לגינה ובמאמץ רב סחבו את הדלעת למטבח.
מיכאילו לקח גרזן ופתח בו את הדלעת והנה בדלעת מצאו מאכלים שונים ומשקאות שיכלו להספיק לו ולאישתו להרבה שנים.
הם הביאו את הדלעת השניה אך לפני שמיכאילו הספיק לחתוך אותה היא התפוצצה מעצמה ובה מצאו בגדים נהדרים, רבים כל כך שניתן היה להלביש בהם את כל הכפר.
מיכאילו ואישתו רצו מאוד לראות מה ימצאו בדלעת השלישית, לכן הביאו גם אותה הביתה וכשמיכאילו נתן לה מכה בגרזן נשפכו ממנה מטבעות כסף וזהב רבות עד שקשה היה לספור אותם!
האח העני לא היה כבר עני יותר ולא היה צריך לבקש את חסדיו של אחיו העשיר.
מובן שיורה קינה במיכאילו ומאוד רצה לדעת מאין בא כל עושרו. לכן אמר לאישתו "לכי למיכאילו ושאלי איפה השיג את כל העושר הזה."
מיכאילו לא היה בבית כשהאישה של יורה

הגיעה לשם. אך אישתו של מיכאילו סיפרה לה הכל מה שרק רצתה לדעת, ולא הסתירה דבר. היא סיפרה איך הרוח זרקה את הקנים של סנוניות, איך בעלה טיפל בגוזל אחד ואיך זה הביא להם את הגרעין, ואיך שלושת הדלועים צמחו ממנו.
אישתו של יורה חזרה לבעלה וסיפרה לו את הכל.
באביב שוב הופיעו הסנוניות. הן בנו את קניהם גם תחת גגו של יורה, הטילו בהם ביצים ואחרי זמן מה בקעו גוזלים שצפצוף שלהם מילא את הבית.
יורה חיכה לרוח שתפיל את הקנים, אבל הרוח לא באה. בסוף הוא איבד סבלנות, לקח מקל ארוך והכה בקנים עד שנפלו כולם ארצה. כל הגוזלים נהרגו פרט לאחד שרק שבר רגל. יורה לקח אותו וטיפל בו וכשהרגל הבריאה שחרר את הציפור.
עבר זמן והסנונית הביאה ליורה גרעין. יורה שמח מאוד ורץ מהר לגינתו. הוא ואישתו זרעו את הגרעין והמתינו באי-סבלנות שגם להם יאיר מזל, כפי שהיה למיכאילו.
הזרע הוציא נבטים וגבעול, עלים, פרחים ובסוף דלעת בודדת אחת. יורה לא התייאש ורק שמר יום ולילה בגינתו, פן יגנוב מישהו את הפרי.
בסוף הדלעת הבשילה ויורה ואישתו הביאו אותה הביתה. אך כשיורה נתן בה מכה בגרזן מהדלעת פרצה אש שהציתה את הבית ושרפה אותו כליל, וכך גם את מחסני התבואה וכל יתר הרכוש שהיה ליורה ולאישתו.
האח העשיר לא היה עשיר יותר. אבל הוא לא העז לבקש עזרה מאחיו. הוא שם שק על כתפו והלך לעולם לקבץ נדבות.